

Se mitä en saa takaisin

Se mitä en saa takaisin

Nimimerkki Yksinäinen

Ikä 14

Hei! Sattumalta eksyin tällaiselle sivulle ja päätin kirjoittaa omasta elämästäni pienen tiivistelmän.

Minä synnyin rakastavaan perheeseen vuonna 2001. Minä sain siskon, kun olin täyttänyt 2. Minä ja siskomme pidimme toisistamme todella paljon, asuimme korvessa eikä siellä muutakaan leikkiseuraa ollut. Vietimme aikaa usein puumajassa jonka olimme isämme kanssa rakentanut, se oli erittäin hieno. Siellä oli sängyt, pieni patteri ja vanha sohva, mutta se oli meille aivan tarpeeksi. Emme käyttäneet puhelimia pelaamiseen tai tietokonetta kavereiden kanssa puhumiseen.

Aloitin koulun normaalisti 7-vuotiaana ja se meni hyvin, olin suosittu, minulla oli hyviä numeroita ja ystäviä. Muutimme vähän ennen ykkösen loppua kaupunkiin (Poriin) ja se oli minun ja siskoni mielestä hienoa. Nyt alkaa alamäki. Kakkosen puolivälissä (muistan tämän hyvin) rehtori saapui luokkaan ja pyysi kansliaan, vakavan näköisenä. Ensiksi ihmettelin mitä muka olin tehnyt, sinnehän joutuu vain ilkiöt.

Hän istui tuoliinsa ja avasi solmionsa. Istuin vakavana paikallani enkä liikahtanut. Hän avaa suunsa ja on sanomassa jotain, kun terveyden hoitaja koputtaa, hän käskää terkkarin poistua ja jatkaa. Siskosi, äitisi ja isäsi joutui kolariin, he eivät selvinneet. En reagoinut siihen mitenkään olin vaan, kuin kuollut. En itkenyt, en paljastanut mitenkään tunteitani tai edes puhunut. Puolen tunnin päästä sossu tulee koululle ja puhuu hetken päästä minulle: "Olen todella pahoillani, mutta kai ymmärtät mitä nyt tapahtuu?". Tiesin 100 % minulla ei ollut suvussa jäsentä joka olisi voinut auttaa.

Halusin ainoastaan hyvästellä minun parhaan ystäväni. En kertonut miksi, mutta annoin hänelle minun vanhan sim-kortin ja lähdin, tiesin että hän laittaisi sen puhelimeensa. Soitin hänelle kahden viikon päästä lastenkodista ja juttelimme kaikesta mitä oli tapahtunut, kuinka voin, miksi en ollut soittanut aiemmin ja muusta sellaisesta.

Kun olin muuttanut lastenkotiin aloin kärsiä masennuksesta. Olin henkisesti testien mukaan jo 11, mutta oikeasti 8. Oli ihme etten joutunut olemaan siellä kauan, sain perheen jo 1,5 kuukaudessa. Kävin koulua 3 kuukautta (tietenkin eri koulua kun ennen) ja alkoi ysi. Purin surun opiskelemiseen, kaikki paitsi liikunnan, äidinkielen ja teknisten käsitöiden numero oli 10.

Mutta minulle ei puhuttu, minä en halunnut puhua kenellekään. En puhunut muille kuin sijaisvanhemmilleni, enkä heillekkään paljoa. Minua käytettiin terapiassa jne. Siltikään en ollut yhtään sosiaalisempi. Ysi oli puolivälissä, kun minua alettiin kiusata. Minua kiusattiin 2,5 vuotta, siitpä hyvä itsetunto. Nykyään kärsin vakavasta masennuksesta ja epäsosiaalisuudesta. Silti olen kympin oppilas.

Kiitos jos jaksoit lukea tarinani loppuun!

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2016/se-mita-en-saa-takaisin>